

ngoài hè. Đứng mãi ngoài hè, trước sau gì tôi cũng bị “nó” bắt gặp và lúc đó có trời mới biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Trong lúc tôi tấn thối lưỡng nan, chưa nghĩ ra kế gì thoát hiểm, tiếng cười khi nãy lại vang lên. Và cũng như lần trước, nó cất lên ngăn ngui, chưa kịp lan xa đã vội tắt ngấm như thể bị một bàn tay chặn lại gần. Lần này, tôi nghe rõ một tiếng sụt khê kèm theo.

Lạ thay, trong nháy mắt tôi bỗng mất cả cảm giác sợ sệt. Cái tiếng sụt khê của người thứ hai kia lập tức làm dậy lên trong tôi bao mối nghi ngờ. Và tôi nhanh chóng nhớ ra anh Điền còn lẫn quất đâu đây trong vườn. Nãy giờ quá hãi hùng trước hình ảnh con ma tóc dài trong lời kể của Chứng anh, tôi chỉ lo mỗi chuyện thoát thân, quên bém mất mục đích theo dõi ban đầu.

Bây giờ, máu trong người tôi nóng lên và thần trí tôi sáng suốt trở lại. Tôi nhón chân rón rén lần về phía cuối vườn. Ở chân trời xa, trăng bắt đầu lặn và khu vườn thoáng chốc chìm vào bóng tối. Tôi trở nên can đảm hơn và lần đầu tiên trong đời tôi hiểu ra bóng tối không phải bao giờ cũng khủng bố mà đôi khi còn đồng lõa và che chở cho con người một cách tuyệt hảo.

Tiếng rúc rích lại cất lên, lần này khê như gió thoảng, nếu còn đứng ở vị trí ban đầu tôi sẽ không tài nào nghe thấy. Tôi còn nghe thấy cả tiếng đàn ông cười lục khục trong cổ họng. Và tiếp theo là những tiếng sột soạt kéo dài.

Bỗng chốc mắt tôi mờ đi, ngực tức nghẹn. Lần này, không bị ám ảnh bởi chuyện ma quái, tôi sững sờ và cay đắng nhận ngay ra tiếng cười khúc khích giữa đêm khuya của con ma tóc dài từng khiến anh em thằng Chứng sợ vãi mật kia chính là tiếng cười của chị Ngà. Và người đàn ông đang đùa giỡn suồng sã với chị trong đồng rơm cuối vườn kia không ai khác hơn là anh Điền tóc quăn lăm mư nhiều kè.